

[Alsing Andersen.]

ærede konservative medlemmer rejser denne anklage, dækker altså i virkeligheden over en interessant mangel på kendskab til de forhold, som de kritiserer.

Ud fra et lignende mangelfuldt kendskab til de daværende forhold kritiserer de to ærede medlemmer også, at jeg ikke i ministermødet „gik kraftigt ind for“, at generalkommandoens ønske om en række troppeforskydninger i Sønderjylland blev imødekommet mandag eftermiddag den 8. april. De ærede medlemmer har ganske ret. Jeg gik overhovedet ikke ind for dette ønske. Jeg frarådede tværtimod at imødekomme det, og jeg havde i forvejen meddelt generalkommandoen mine betænkeligheder. Mine motiver forklarede jeg også nogle få timer senere i det formandsmøde, som begyndte kl. 20. De var letfattede og efter min mening overbevisende, idet jeg hævdede, at det ville kunne opfattes som en farlig provokation på dette tidspunkt at iværksætte troppesamlinger og at rykke dem frem mod grænsen. Hvis Danmark ikke var i øjeblikkelig fare, kunne Tysklands diktator derved få et påskud til at gå i aktion mod Danmark. Mine kritikere har ret til at nære en anden opfattelse — hvad konsekvensen af deres opfattelse i almindelighed ville have ført til, skal jeg senere komme ind på — men de har ikke antydning af ret til at stemple denne min velbegrundede opfattelse som forsømmelse eller en saglig fejl.

De to ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Tesdorpf har også efter 15 års forløb fundet ud af, at jeg begik en fejl ved den beslutning, som blev truffet om grænsegendarmeriet. De ærede medlemmer formulerer det på den måde, at jeg bøjede mig for

„finansministerens krav vedrørende grænsegendarmeriets deltagelse i forsvaret.“

Hvad er forøvrigt meningen med denne dunkle sætning? Mon der er ret mange læsere eller tilhørere, der forstår, hvad det

egentlig drejer sig om? Det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Tesdorpf har jo ellers ry for nok at kunne udtrykke deres tanker. Esaias Tegnérs kendte ord: Det dunkelt sagte er det dunkelt tænkte, gælder da heller ikke her. Tanken og hensigten er klar nok; man har ikke villet udtrykke den altfor brutalt — naturligvis ikke af hensyn til mig, men af hensyn til det indtryk, det kunne gøre på grænsegendarmerne.

Lad os da se lidt nærmere på denne forseelse, som jeg på forhånd tilstår mig skyldig i. Jeg mener, at det både politisk og militært var en rigtig beslutning ikke at lade hærens afdelinger rykke helt frem til grænsen. Nu opstod så det spørgsmål, hvad grænsegendarmerne skulle gøre i tilfælde af grænseoverskridelse. Spørgsmålet blev rejst af finansministeren, under hvem grænsegendarmeriet hørte, og jeg blev hurtig enig med finansminister Buhl om, at det ville være ganske hensigtsløst og uforvarligt at forlange, at grænsegendarmerne alene skulle tage det første stød. Det drejede sig om 300 mand, der ganske vist var bevæbnede med gevær, men som ikke var et militært korps. Disse 300 mand var oven i købet, som enhver ved, spredt i en række poster langs hele grænsen. Jeg gav da tilslutning til, at grænsegendarmerne ikke skulle indlade sig i kamp ved en eventuelt grænseoverskridelse, men udover at give melding om, hvad der måtte foregå, såvidt muligt skulle søge at slutte sig til hærens afdelinger og derefter optræde i forbindelse med dem. Det er denne afgørelse, jeg nu anklages for. Det må jo betyde, at de to ærede konservative medlemmer anser det for naturligt, at man havde givet grænsegendarmerne ordre til at ofre sig udfra en grå og stiv-sindet æreskodeks gående ud på, at der skal kæmpes uden hensyn til omstændighederne, også uden hensyn til de særlige omstændigheder, der gjaldt for dette korps. Jeg tilstår uden videre, at jeg ikke havde lyst til at vise et sådant mod på andres bekostning, og jeg er den dag i dag glad for, at jeg